

J. VRBANIJA: PLAKETA (darilo »Danice« — »Zarji«).

BLAGOSLOVLJENI.

Božična slika. — Spisal Ksaver Meško.

Da so nam rekli v šoli: Ves svet bo blagoslovljen nocej. Od neba do zemlje bo polno blagoslova in radosti... Pa jih ni!»

Pekoče, od boli drhteče razočaranje in tih srd sta kričala iz besed, ki so padale polagoma, ostro in težko, kakor bi se hotel ob njih zadušiti, iz mladih ust trinajstletnega. Tako polne so bile bridkosti, kakor bi jih govoril težko izkušen mož, kateremu je zamorilo življenje vse solčno veselje in vse svetlo upanje, in mu vpije iz zastrupljenih globočin srca ob vsaki besedi trpljenje in obup.

Vsi v sobi so začutili bridko razočaranje in moreči srd, ki ju ni moglo več nositi in krotiti mlado srce in ju je moralo proti volji vreči v tesni, težeči molk sobe. Vsi so začutili in vsi so se prestrašili. Dekletce, sedeče ob mizi naproti fantu, bratu, se je zdrznilo po vsem slabotnem, nežnem telescu. Zvilo se je, kakor bi jo bil nadoma kdo udaril z bičem po ozkih plečih, ali bi ji bil porinil kdo nož v srce. Drobni prsti so se drhté zagreblji med liste stare knjige pravljic, v kateri je tiho listala in iskala na ta svečani večer, na sveti večer, v davno znanih, že stokrat pregledanih podobah novih zanimivosti, nove poezije. A našla je je le malo; ker misli niso bile doma, ne v ozki, hladni sobi. Vasovale so ob le-

potah, ki jih je videla pred uro in jih je prinesla s seboj v tihi, borni dom. A sredi lepih sanj je zaječala trpeča duša bratova. Belo lice ji je postalo ob tem še bledejše, da se je zdelo v slabotni svetlobi svetilnice, stoječe sredi mize, povsem brezkrvno, belo kakor najfinejše platno. Le modre žile ob sencih so se oodile za nekaj hipov jasneje iz snežne beline, kakor bi močno in jadrno zaplaval po njih val vroče krvi. Velike, čudovito črne oči, ki so sevale kakor dva plamteča bisera iz slonokoščene okvira in so dajale bledemu in ozkemu, a izredno fino oblikovanemu obrazu prelep sijaj, poln življenja in nenavadne krasote, so zažarele s plašnim pogledom mimo svetilnice tja na brata. A že v prihodnjem hipu so blisknile gor in dol po sobi, po očetu, po materi. Še globlje se je sključilo drobno telo nad mizo. Glej, še oče se je ustavil sredi svojega navadnega, nepretrganega hoda gor in dol po sobi. Za hip je prenehal s pokašljevanjem, in tišina v sobi je postala še neznosnejša, še bolj moreča. Mrtvaškotiho je bilo za hip v sobi — ure ni bilo na steni, vsem so nadomeščali njeno tiktakanje enakomerni koraki očetovi in neprestano njegovo pokašljevanje: Khé-khé, khé-khé. A zdaj je utihnil in onemel; niti ne sope, težko in polglasno, kakor sicer vedno. Glej, z vsem zgornjim telesom se je nagnil,